Objectiviteit en subjectiviteit

19 december 1958
lezing 42

“Ik groet jullie in naam van God en Jezus Christus. Ik breng jullie vanavond heel speciale zegeningen, lieve vrienden.

Alle sferen, afkomstig van de koning van het universum, worden in deze tijd van het jaar geraakt door sterke liefdeskrachten. Deze kracht, die een zegen is voor je lichaam, je ziel en je geest kan worden ontvangen door iedereen die open is en in stille harmonie. Maar het is vaak heel moeilijk voor deze kracht om in je ziel door te dringen. Deze gouden straal moet wel terugketsen als je uitstraling niet harmonieus is. Je sluit jezelf ervoor af wanneer je vol verwijt zit en kwaad of gekwetst bent. In de meeste gevallen is dat zo overbodig en zinloos. Je weet dat het niet helpt om deze gevoelens weg te duwen en te doen alsof ze niet bestaan; kijk er juist met openheid naar en vraag God, vraag Christus, om je te laten zien waar het fundament ligt van de muur die tussen jou en deze heilzame krachten staat. Deze krachten staan klaar om je nieuwe energie te geven met een heel langdurig effect. Laat ze in je stromen. En mocht je kwaad op iemand zijn, probeer dan jezelf en de ander te begrijpen. Wees niet strenger tegen de ander dan tegen jezelf. Helaas overkomt dat ook de besten van jullie zo nu en dan. Probeer je liefde, je begrip en je vergevingsgezindheid te versterken, zodat je in staat bent om deze prachtige spirituele gift tot je te nemen, een gift die je hart en ieder deel van je ziel kan vullen om ze voor altijd van alle ongerechtigheden te zuiveren.

Wij in de geestenwereld zijn bijzonder gelukkig met deze groep [1] want de meeste van jullie hebben serieuze pogingen ondernomen die al vruchten afwerpen, ook al kunnen jullie soms de waarde van je werk nog niet

[1] De groep rond Eva Pierrakos (Noot vertaler)

geheel overzien. Sommigen van jullie begrijpen het echter wel of beginnen het te begrijpen. Je begint nu een grotere harmonie in jezelf te ervaren op momenten waarop je je nog niet zo lang geleden boos was en vol verwijt voelde. Die gevoelens krijgen vele van jullie nu minder vaak en ook in mindere mate. Deze vooruitgang vindt heel indirect plaats. Je zou deze vooruitgang niet tot stand kunnen brengen door jezelf te dwingen de disharmonie *niet* te voelen; het lukt alleen als je de wortels van de conflicten in jezelf opzoekt. Alleen zo kun je ze op een gezonde manier loslaten. En dat zal je steeds beter afgaan totdat je alleen nog maar door liefde en medemenselijk begrip geraakt zult worden. Je zult dan niet meer blind voor jouw tekortkomingen zijn en ze zullen geen negatieve invloed meer op je uitoefenen.

Mijn boodschap van vanavond is om aan ieder die in deze richting werkt te zeggen hier vooral mee door te gaan, ook al is het moeilijk in het begin. De krachten van het goede, de sterke gouden stralen van Christus, zullen je steeds meer vervullen, niet alleen in speciale perioden waarin deze krachten in het hele universum sterker zijn, maar altijd! Blijf proberen tot je eigen disharmonie door te dringen totdat je dit hebt bereikt. Dan zul je in staat zijn de zegenende kracht in je op te nemen. Als je het oprecht probeert, zul je er veel hulp bij krijgen.

Veel van jullie geliefden in de geestenwereld hebben vanavond hun weg hierheen gevonden. Ze luisteren en kijken. Jullie kunnen ook luisteren, maar jullie kunnen niet zien wat zij bij deze gelegenheid mogen zien. Zij zien een gouden licht en een schoonheid, een stralende harmonie, zoals zij nog nooit eerder hebben gezien. Dit is voor hen het ‘kerstgeschenk’ uit de wereld van God. De manier waarop zielen in de geestenwereld zien en wat dat voor hen betekent, is anders dan wat mensen op aarde zien. Als jullie bijvoorbeeld een mooi landschap zien, dan mag dat prachtig zijn om te zien, maar het heeft niets met jou te maken, met jouw geestesgesteldheid, jouw eigen innerlijke vrede en harmonie. Maar als zij schoonheid zien, dan beseffen ze dat dat een wereld, een zijnstoestand is, die de hunne kan zijn als ze volgens deze richtlijnen leven. Probeer je voor te stellen en te visualiseren dat zo’n wereld hier om je heen en in je bestaat. In de geestenwereld zie je wat je hoort en hoor je wat je ziet.

Lieve vrienden, Jezus Christus stierf aan het kruis in het volle bewustzijn van zijn in vrijheid gekozen lot. Zijn leven en dood geschiedden in overeenstemming met zijn wil en verlangen. Het was geen lot dat hem overkwam, zoals met andere mensen gebeurt, voor wie het een kwestie is

van karma, van oorzaak en gevolg. Voor hem was het een vrij gekozen daad. Hij koos dat leven en die dood omdat Hij besefte dat het noodzakelijk was. Dat was de grootste daad van liefde. Jullie kennen allemaal het verhaal van de Verlossing. Ik heb het al eens uitvoerig uitgelegd. [1] Hebben jullie er wel eens bij stilgestaan dat deze daad de moedigste is die ooit is verricht? Het getuigt al van moed als een mens een onvermijdelijk lot draagt in een geest van positief en constructief zelfonderzoek en met een houding van nederige acceptatie. Dat er des te meer moed voor nodig is om een dergelijk lot uit liefde te kiezen behoeft geen uitleg. Ware liefde, ware vriendelijkheid en ware onbaatzuchtigheid zijn ondenkbaar zonder moed. Mediteer er over wat moed betekent. Als het je aan moed ontbreekt, dan komt dat omdat je teveel van jezelf houdt, op een ongezonde manier. Want er bestaat een goede, maar ook een verkeerde vorm van liefde voor jezelf. Lafheid kan alleen maar bestaan door jezelf in de watten te leggen, door zelfmedelijden en door bezorgdheid om jezelf. Maar moed vraagt om evenveel belang te hechten aan dat waar het om gaat of evenveel zorg aan een ander mens te geven als aan jezelf. Daarom zijn moed en liefde uiteindelijk onscheidbaar. Denk daar eens over na, vrienden. Je zult niet alleen Christus' leven en dood beter begrijpen maar ook jezelf; en daarmee jezelf beter op waarde schatten. Zo heb je des te meer resultaten in dit zuiveringsproces. Na al het werk dat je tot nu toe hebt gedaan moet het niet moeilijk zijn te zien waar je moedig bent en waar niet. En je zult altijd zien dat waar het je aan moed ontbreekt, je ook een gebrek aan liefde zult vinden.

Ik heb het thema 'objectiviteit en subjectiviteit' al eerder aangestipt, maar nu wil ik er dieper op ingaan. Objectief waarnemen is essentieel voor een vrij en harmonieus mens en voor een harmonieuze relatie. Hoe minder zuiver en harmonisch je bent, hoe meer het je aan objectiviteit zal ontbreken. Objectiviteit betekent waarheid; subjectiviteit betekent gekleurde, op zijn hoogst halve waarheid maar vaak volstrekte onwaarheid. In tegenstelling tot een bewuste leugen ontstaat door subjectiviteit onbewuste of onbedoelde onwaarheid. Dit komt voort uit de emotionele laag van iemands wezen. Eerst door de diepte van je ziel te zuiveren zul je vinden waar er onwaarheid in je is. Als die onwaarheid verwijderd is, zul je in staat zijn om waarheid in jezelf tot ontwikkeling te laten komen. Alleen consequent zelfonderzoek - zoals we op dit pad doen - zal deze ontdekking en de daarop volgende verandering mogelijk maken. Deze lezing geeft nog een extra invalshoek om naar processen in het algemeen en naar jezelf in het bijzonder te kijken. Zo zul je beslist weer een stap

[1] Zie lezing 22 'Verlossing' (Noot vertaler)

vooruit komen.

Laten we eerst het algemene verschijnsel nemen, dat wat je wel als een ernstige fout in anderen opmerkt, vaak niet bij jezelf ziet. Het maakt niet uit of de fout precies dezelfde is, of een beetje anders of een beetje minder. Je bezwaar tegen de fouten die je in anderen ziet en waar je je zo tegen verzet, kan zelfs terecht zijn. Maar je bent maar half in waarheid wanneer je anderen beoordeelt en niet ziet hoe je zelf op precies dezelfde manier afwijkt van wat juist en goed is. Bovendien kan de fout van de ander gelijktijdig bestaan met goede kwaliteiten die jij zelf niet bezit. Je oordeel is dus gekleurd, want je verwijt richt zich alleen maar op één teer punt, terwijl je heel wat facetten over het hoofd ziet, die het beeld volledig zouden maken.

Dus vraag je telkens als je een oordeel over iemand hebt of als je iemand zijn of haar fouten kwalijk neemt af: ‘Heb ik misschien een soortgelijke fout, al uit ik die op een andere manier? En heeft degene die ik zo streng beoordeel misschien kwaliteiten die ik niet heb?’ En overdenk dan de kwaliteiten die de ander heeft en die jij niet bezit. Vergeet ook niet jezelf af te vragen of jij fouten hebt die degene die jij beoordeelt, niet heeft. Deze overwegingen zullen je helpen om objectiever naar je boosheid over andermans fouten te kijken. Stel dat het resultaat van dit onderzoek zou zijn dat jouw fouten echt zoveel minder en je kwaliteiten zo veel meer zijn dan van die ander, dan is dat des te meer reden om verdraagzaamheid en begrip te ontwikkelen. Want in dat geval zou je een hogere graad van ontwikkeling hebben, die je boven alles de verplichting geeft om te begrijpen en te vergeven. Als je dat niet kunt, zijn al je superieure kwaliteiten niets waard. Als je serieuze pogingen in deze richting doet, zul je alle hulp ontvangen om objectiever te zijn. Dan zul je zeker meer vrede voelen en dat wat je nu zo hindert, zal je niet meer van streek maken.

Telkens als jij last hebt van andermans fouten, moet er ook in jou iets zijn dat niet klopt. Je weet dat natuurlijk wel, maar je vergeet het steeds weer als het zich in een situatie voordoet. Opnieuw: als je werkelijk wilt uitvinden wat er in je leeft zal God je helpen. En dan hoef je je niet druk te maken over het feit dat die ander er helemaal naast zit, zo veel meer in de fout zit dan jij. *Probeer de splinter in je eigen oog te vinden in plaats van je te concentreren op de balk in het oog van de ander.* Want je rust wordt verstoord door de splinter in jouw oog en niet door de balk in het oog van die ander.

Er is nog een andere vorm van extreme subjectiviteit die dezelfde wortels heeft, ook al openbaart dit zich heel anders. Veel mensen zijn heel streng voor diegenen bij wie ze zich niet geliefd, bekritiseerd of op z'n minst onzeker voelen. Hun verdediging ligt dan in het feit dat ze streng zijn voor anderen. Als je gevoel van eigenwaarde sterk is, zul je je niet onzeker voelen en daarom zul je een natuurlijke verdraagzaamheid ontwikkelen. Maar de meeste van jullie zijn nog zo onzeker, dat je je toevlucht neemt tot dergelijke gebrekkige verdedigingsmechanismen. Dit gedrag valt onder dezelfde categorie als het blindelings idealiseren van degene van wie je weet dat hij van je houdt. In zo'n geval zie je die neigingen niet, terwijl je ze in een ander zo sterk afkeurt. Dat is ook gevaarlijk, vooral omdat deze neiging heel gemakkelijk leidt tot het bedrieglijke geloof dat dit liefde en verdraagzaamheid zou zijn. Nee vrienden, dat is geen ware liefde. Ware liefde kan de werkelijkheid wél onder ogen zien. Als je bereid bent op de meest wezenlijke en volwassen manier lief te hebben, zul je je ogen niet proberen te sluiten voor de fouten van je geliefde, integendeel.

Als je dat koppig vol blijft houden, dan zijn daar twee redenen voor. De ene is trots: *want degene die jij als geliefde hebt gekozen en die jou als geliefde heeft gekozen, mag geen fouten hebben, die voor jou niet aanvaardbaar zijn.* Oh ja, je kunt wel een paar fouten toegeven in de ander, zoals je ook een paar fouten toegeeft in jezelf, niemand is immers volmaakt. Maar je blijft bepaalde trekken negeren, er half bewust van uitgaand dat je door deze houding je liefde en verdraagzaamheid bewijst. Maar het ís trots. De tweede reden is dat je *diep in je hart zo onzeker bent over je eigen vermogen om lief te hebben, dat je een ideaalbeeld van je geliefde nodig hebt*. Maar als je je geliefde alleen maar in een geïdealiseerde vorm kunt zien, is dat geen ware liefde, maar zwakheid en vaak afhankelijkheid.

Echte liefde is vrijheid, vrienden. Als er liefde in het ontwikkelingsproces van die ander is, kan het de toets der waarheid doorstaan en als je dat stadium bereikt, kun je degene die je zo dierbaar is, zien zoals hij werkelijk is en niet zoals jij wilt dat hij is. Zolang je je ogen sluit voor wie de ander werkelijk is, ben je niet tot liefde in staat. Op een oppervlakkig en onderbewust niveau realiseer je je dit onvermogen. Daarom ga je alsmaar door met je ogen te sluiten, uit angst dat als je de waarheid ziet je niet meer kunt liefhebben. Door je trots en je onvermogen tot echte liefde verval je van het ene uiterste in het andere.

Je weigert degene die je zo nabij en dierbaar is te zien zoals hij werkelijk is óf je beoordeelt hem te streng. Het feit op zich waar je bezwaar tegen maakt kan terecht zijn, maar niet je waardering van de hele persoon, die nog zoveel meer facetten heeft waar je volstrekt geen weet van hebt.

Wanneer je volhardt in het blind zijn voor de fouten van geliefde personen is het vaak niet te vermijden dat er een crisis optreedt, je door elkaar wordt geschud en op een pijnlijke manier wakker wordt, waardoor je je diep gekwetst voelt. Het is niet zozeer de ander die jou teleurstelt en kwetst, maar het is je eigen *zelfgekozen* blindheid uit het verleden die zo pijnlijk is. In zo'n crisis ben je daar diep van binnen juist zo woedend over. Probeer zo'n crisis te voorkomen, vrienden. Dat kan als je leert om andere mensen te zien zoals ze werkelijk zijn en toch van ze te houden. Ik wil jullie graag het volgende advies geven: denk eens aan de mensen van wie je het meest houdt en maak dan een lijst van hun goede kwaliteiten en van hun fouten. Vraag dan aan wederzijdse vrienden: "Ik zou het op prijs stellen als je mij je mening gaf over de kwaliteiten en fouten van deze mensen om te kijken of jij hetzelfde in ze ziet als ik. Ik wil nagaan of ik wel of niet objectief ben. Ik zal me niet beledigd voelen en het niet als kritiek ervaren. Ik vraag het in het kader van mijn ontwikkeling". Vergelijk dan hoe jij mensen ziet en hoe anderen dat doen, die misschien wat verder van hen afstaan en objectiever kunnen kijken.

Observeer je reacties als je fouten hoort die je in degene die jij idealiseert niet kon of wilde zien. Als je boos en gekwetst bent, dan is dat een teken dat je niet objectief bent, dat je bang bent voor de waarheid. Waarschijnlijk vanwege de twee eerder genoemde redenen: trots en je onvermogen om van mensen te houden zoals ze werkelijk zijn. Want anders zou je rustig blijven, zelfs als je geliefde beticht wordt van een fout die hij helemaal niet heeft.

Dit kan voor sommigen van jullie heel gezond zijn. Op die manier leer je om de fouten van je geliefde te overdenken en de mensen van wie je houdt op waarde te schatten. Je liefde zal er rijper en dieper van worden. *Zo zul je uit die onrijpe toestand groeien, waarin je liefhebt als een bang kind dat de waarheid niet durft te zien*. Ik heb het eerder gehad over de kinderlijke manier van denken die blijft voortbestaan in je beelden.[1] Het kind kent alleen goed of slecht, volmaaktheid of onvolmaaktheid, macht - zodat het zich zeker kan voelen - of zwakte - die het moet vermijden. Het kind kan alleen het eerste alternatief accepteren. Als het ontdekt dat een

[1] Lezing 41 'Beelden 4. De schade die beelden aanrichten' (Noot vertaler)

tot nu toe bewonderde ouder fouten heeft en niet almachtig is, zijn er twee keuzes: óf het keert zich van die ouder af, begint hem te haten en voelt zich in de steek gelaten, óf het verbergt zijn ontdekking in zijn onderbewustzijn en voelt zich schuldig omdat het iets 'afkeurens-waardigs' in zijn ouder heeft ontdekt. Zulke reacties blijven in je ziel als volwassene leven. Ze kleuren je reacties en gedragspatronen totdat je ze herziet in het licht van de werkelijkheid en van een rijp oordeel. Als je vanuit dit gezichtspunt naar je huidige relaties kijkt, zal het proces aanvankelijk pijnlijk zijn. Maar het is niet half zo erg als je onderbewuste weerstand je wil doen geloven. Besteed daar geen aandacht aan en ga door met je zoeken naar waarheid. Ik kan je beloven dat je je zult ontwikkelen tot een veel gelukkiger, vrijer en zelfbewuster mens. [2]

Zeg alsjeblieft niet meteen dat je wel degelijk de fouten ziet van de mensen van wie je houdt. Ja, je zult misschien wel een paar van hun fouten zien, maar alleen die fouten die je aan kunt; voor de andere zul je je ogen sluiten. Dan heb je dus geen goed beeld van hun hele persoonlijkheid. Je ziet een beeld, dat even vertekend is als wanneer je te streng of te onverdraagzaam bent. In beide gevallen is het beeld onscherp, het zijn beide spiegels die de realiteit niet weergeven. Je bent zo bang de waarheid onder ogen te zien omdat de kinderlijke emotie nog in je leeft, waarbij het zien van een onaangename waarheid in een geliefd persoon ondraaglijk is. Dat dwingt je je liefde terug te trekken. Maar als je bij dit zelfonderzoek uitgaat van het besef dat je liefde moet groeien en rijper worden in plaats van zwakker, dan kun je je weerstand overwinnen om de werkelijkheid onder ogen te zien. Ieder van jullie moet weten welke van de twee hier genoemde uitersten van subjectiviteit voor jou de belangrijkste is om als eerste aangepakt te worden. Beide alternatieven slaan op jullie allemaal, naar een van de twee komt meer naar voren en daarom moet je die de meeste aandacht geven. Velen van jullie hebben recentelijk voorvallen meegemaakt die zo'n aanpak nodig maken.

Objectief waarnemen vereist ook moed, vrienden. Velen van jullie zijn nog niet in staat of te laf om de waarheid in anderen en in zichzelf onder ogen te zien Dat is allebei even ongezond. Volwassen liefde betekent van anderen houden ondanks hun fouten, juist door die te kennen en te zien en je ogen er niet voor te sluiten, en dan te bouwen op het goede dat er al is. Onrijpe liefde betekent de ander zien vanuit een absoluut 'of/of', hoewel je dat misschien een beetje gematigd hebt in de loop van je

[2] Zie lezing 99 'Onjuiste indrukken van ouders; hun oorzaken en genezing' (Noot vertaler)

verstandelijk groeiproces. Je kunt misschien bepaalde fouten toegeven, die jouw normen- en waardepatroon geen geweld aandoen. Het is ook onvolwassen om mensen zo streng te beoordelen; alsof ze allemaal hetzelfde ontwikkelingsniveau zouden hebben. Een ander mens is misschien helemaal niet minder ontwikkeld dan jij; hij kan zich juist in een heel ander opzicht ontwikkeld hebben. Daarom kun je niet vergelijken of oordelen. Het enige wat je moet doen is goed waarnemen. Als je niet kunt waarnemen zonder boosheid moet je beseffen dat deze reactie dezelfde oorsprong heeft als het andere uiterste, namelijk dat je geen onvolmaaktheid kunt accepteren en dus emotioneel nog een kind bent.

Volg daarom ook in dit opzicht het voetspoor van Christus en geef je illusies op, illusies die je gemaakt hebt voor je ego, je ijdelheid en je trots en voor je nog altijd aanwezige onvermogen om lief te hebben. Uit deze waarheid kun je de ware liefde laten verrijzen.
Laten we nu overgaan tot jullie vragen."

VRAAG: Is stil gebed, zonder woorden, voldoende of is het doeltreffender om als je bidt woorden hardop te formuleren en uit te spreken?

"Als je woorden in beknopte vorm denkt, is in stilte bidden natuurlijk even doeltreffend, daar is geen twijfel aan. Want de gedachte is een vorm - net als het gesproken woord. Het is zelfs zo dat, als een woord zomaar gezegd wordt zonder dat er emotie of betekenis in gelegd wordt, het veel minder kracht en effect heeft en daardoor veel zwakker is dan een woord dat gedacht en diep gevoeld wordt. Maar als iemand het bijvoorbeeld in een groep moeilijk vindt om ten overstaan van anderen te bidden dan is er sprake van een blokkade. Wat betekent deze blokkade? Vaak is dat trots. Dat mag voor sommigen van jullie vreemd lijken, want je hebt jezelf wijsgemaakt dat je onvermogen om ten overstaan van de groep te bidden bescheidenheid is. Toch zul je, als je je gevoelens hierover analyseert, ontdekken dat die verlegenheid voortkomt uit een gevoel van vernedering. Als je tot God bidt, voel je je op een natuurlijke wijze nederig. En je zo nederig laten zien aan anderen geeft je het gevoel alsof je vernederd wordt. Het is nu juist dit nederig zijn wat een deel van je gevoel wil vermijden. In aanwezigheid van anderen wil je de indruk maken van iemand die zelfverzekerd is en die alles aankan. Je wilt je niet aan anderen laten zien zoals je werkelijk bent, zoals je je wel aan God moet laten zien: tastend en onzeker. Met andere woorden: je ware gezicht laten zien zoals je dat aan God laat zien, geeft je de indruk dat je jezelf vernedert, en dat is trots. Want als je echt nederig bent, ben je niet bang

om jezelf te laten zien zoals je werkelijk bent. Je hebt de moed om jezelf te zijn. In dit kleine symptoom van je moeite om ten overstaan van anderen te bidden ligt dus een heel belangrijke factor besloten die je iets zegt over je emotionele toestand. Daar moet je zeker aandacht aan besteden. Dus als je niet vanuit je hart kunt bidden ten overstaan van anderen, dan is dat precies wat je zou moeten overwinnen. Misschien niet per se door jezelf te dwingen om het wel te doen (ook al kan dat een extra steuntje zijn), maar door je psychologische reacties te onderzoeken en ze te beoordelen in het licht van je huidige waarheid. Het is altijd goed om een doel van twee kanten te bereiken: van buitenaf en van binnenuit."

VRAAG: Kan het ook gewoon verlegenheid zijn?

"Ach, je kunt het rationaliseren en het met allerlei verklaringen bedekken. Maar wat is verlegenheid eigenlijk? Waar gaat het om bij een minderwaardigheidscomplex? Het is niets anders dan een vorm van trots. Want als je zo bang bent hoe je op anderen overkomt, als je je zoveel zorgen maakt over wat voor indruk je maakt, dan ben je trots of, als je dat liever hebt, ijdel. Dat is hetzelfde. Verlegenheid is dus één uiting van een minderwaardigheidscomplex, bravoure is de andere. Dat is een kwestie van temperament en karakter. Alle minderwaardigheidscomplexen hebben dezelfde noemer: trots en eigenzinnigheid. Eigenzinnigheid zorgt ervoor dat je óf de bevrediging van je trots zó graag wil, dat je je zekerder voordoet dan je je voelt en daardoor ontrouw aan jezelf bent; óf het verlamt je en dat maakt je verlegen. En waar trots en eigenzinnigheid bestaan, is ook angst aanwezig. Als het je helemaal niet zou kunnen schelen wat andere mensen van je denken en je zekerheid zou vinden in jezelf, trouw zou zijn aan jezelf zoals je nu bent en de moed zou hebben om te zijn die je bent, dan zou angst niet kunnen bestaan. Onbewust ben je bang dat anderen zullen zien dat je niet bent zoals je je voordoet in je uiterlijk gedrag. Je vreest dat je trots en je eigenzinnigheid niet bevredigd zullen worden. Als dat niet het geval zou zijn, zou er geen minderwaardigheidscomplex bestaan en zou je ook niet verlegen zijn. Een minderwaardigheidscomplex wordt niet bepaald door iemands werkelijke waarde. Het bestaat alleen maar omdat je meer wilt zijn dan je bent. Als je je minderwaardigheidsgevoelens vanuit dit gezichtspunt onderzoekt, kom je een stuk verder op je weg naar bevrijding van al je angsten."

VRAAG: Komen dieren die gedood worden om opgegeten te worden in dezelfde sfeer terecht als een huisdier dat doodgaat?

"Het maakt geen enkel verschil om wat voor reden een dier doodgaat. Bij

mensen maakt dat ook niet uit. De sfeer waarin een mens komt wanneer hij de geestenwereld binnengaat, wordt niet bepaald door de manier waarop hij is doodgegaan maar wordt bepaald door de ontwikkeling die hij heeft doorgemaakt en door de vervulling in dat bestaan."

VRAAG: Kunt u me alstublieft vertellen hoe het voor een dier is om wakker te worden nadat het dood is gegaan? Hoe worden ze wakker? Ik begrijp die 'groepsziel' niet die u noemde.

"De groepsziel moet als volgt begrepen worden: een dier is een deel van een totale ziel, net zoals een mens een helft is van een complete geest. De andere helft kan, maar hoeft niet geïncarneerd te zijn. Dat is wat een 'dubbel' genoemd wordt. Bij dieren gaat die splitsing verder. Een totaal wezen bestaat uit vele delen die in verschillende bestaansvormen geïncarneerd zijn. Hoe lager de ontwikkeling, hoe meer splitsing er is. Hoe meer ontwikkeling er is, hoe meer deze gescheiden deeltjes zich verenigen en een geheel vormen. Het proces van ontwaken van een dier lijkt veel op die van een mens. Afhankelijk van de ernst van een ziekte of van een plotseling ongeval dat met een shock gepaard gaat, kan het dier een kortere of langere periode van rust of onbewustzijn nodig hebben. In andere gevallen is het dier wakker en vrij op het moment dat het uit zijn fysieke lichaam glijdt. Het is gelukkig. Het voelt licht. Het kan een tijdje in een speciale dierensfeer leven voor het opnieuw incarneert. Het kan zijn vroegere bazen een bezoek brengen. In ieder geval is het gewoonlijk veel gelukkiger in de geestenwereld dan op aarde. Ook bij dieren kunnen we echter niet generaliseren. Elk geval kan weer anders zijn. Maar voor alle dieren wordt goed gezorgd. Er zijn geesten wier taak het is dieren te helpen."

VRAAG: In verband met wat u zojuist hebt gezegd over het minderwaardigheidscomplex, vroeger hebt u ooit een andere verklaring gegeven. Toen zei u dat een minderwaardigheidscomplex in feite een schuldcomplex is, een verkeerde reactie op je fouten. Ik vraag me af wat het verband daartussen is. Dat moet er zeker zijn.

"Je hebt gelijk. Het verband is het volgende: is het niet natuurlijk dat je, als je trots bent - wat tenslotte een fout is - je je schuldig voelt? De persoonlijkheid zal onderbewust zeggen: "Ik ben trots, ik weet dat het niet goed is om trots te zijn, ik wil deze trots niet hebben, daarom verberg ik het voor mezelf." Door je bezorgdheid over de mening van andere

mensen doe je je eigen persoonlijkheid geweld aan. Je bent niet trouw aan jezelf en dat is misschien wel een van de grootste zonden waar veel andere zonden uit voortkomen . En dat geeft je een schuldgevoel."

VRAAG: Wat is het verband en het verschil tussen enerzijds bang zijn voor afkeuring en goedkeuring willen en anderzijds bang zijn voor de publieke opinie?

"Daar hoeft geen enkel verschil tussen te bestaan, maar het kan wel. Als je je zoveel gelegen laat liggen aan de publieke opinie, dan is het zeker zo dat je goedkeuring wilt hebben. Je voelt je dan alleen daar veilig waar je geen kritiek kunt krijgen. In die zin wil je niet afgescheiden zijn. Een kind lijdt er bijvoorbeeld onder wanneer het zich verschillend voelt van andere kinderen. Voor een kind betekent anders zijn minderwaardig zijn. Bij een volwassene blijft deze neiging soms bestaan en die uit zich dan in een overdreven volgzaamheid aan de normen van de massa, de opinie van de meerderheid, ongeacht of die nu goed of verkeerd is. De publieke opinie kan in veel gevallen gelijk hebben. Maar als je die volgt zonder eerst je mening onderzocht te hebben, wordt dat een vorm van afhankelijkheid. Een vrij mens die zich geen zorgen maakt over wat anderen ervan vinden, die zekerheid in zichzelf vindt en die zich ten opzichte van zijn eigen geweten en God verantwoordt, zal alles afzonderlijk onderzoeken en dan in vrijheid zijn houding kiezen. Zo zal hij in sommige gevallen de publieke opinie volgen, maar deze volgzaamheid verschilt volledig van die van iemand die er afhankelijk van is. In andere gevallen zal hij de publieke opinie naast zich neerleggen omdat hij anders niet trouw aan zichzelf zou zijn. Hij is bereid om deze prijs te betalen. Dat is de gezonde houding. Is dat duidelijk?"

VRAAG: Ja, voor de helft is het duidelijk, maar waarin verschilt dat van goedkeuring willen?

"Er is geen verschil, het is er een deel, een facet van. Bij een bepaald type persoonlijkheid zal het sterke verlangen om goedkeuring te krijgen tot uiting komen in afhankelijkheid van de publieke opinie. Bij een ander type wordt die goedkeuring verkregen door precies het tegenovergestelde gedrag. Zo iemand kan altijd tegen de publieke opinie ingaan vanuit hetzelfde motief als degene die zich er aan vastklampt. Beide manieren van doen kunnen ongezond zijn. Beide manieren kunnen ook rijp en in harmonie zijn. Alleen bij de rijpe en harmonieuze mens is er geen sprake van een patroon. De ene keer zal hij met de publieke opinie meegaan, de

andere keer zal hij er tegenin gaan. Maar degene die meestal volgt, of meestal er tegenin gaat, kan er zeker van verdacht worden ongezonde motieven te hebben. Waaróm iemand de ene of de andere manier kiest om zijn onzekerheid en afhankelijkheid van goedkeuring te uiten is van vele factoren afhankelijk. Dat is een kwestie van ontwikkeling, omgeving, invloed en vooral natuurlijk van persoonlijke trekken en het karakter van het individu. Er zijn geen twee mensen te vinden die op dezelfde gebeurtenis onder dezelfde omstandigheden op dezelfde manier reageren.

Lieve vrienden, engelen van God zijn vanavond in deze ruimte om jullie te zegenen. Deze zegeningen strekken zich uit naar al onze vrienden die er niet zijn en al degenen die deze lessen volgen. Ga door op dit pad. Er is al zoveel bereikt in zo'n korte tijd, dankzij jullie zeer reële inspanningen. Blijf vooral doorgaan en je zult de kracht van liefde en begrip krijgen. Je kunt deze kracht alleen maar verkrijgen als je in het diepst van je wezen jezelf in waarheid onder ogen wilt zien. In naam van God, in naam van Jezus Christus, die voor jou persoonlijk de grootste daad van liefde en moed verricht heeft. Vertrouw erop dat succes niet kan uitblijven als je de eerste moeilijkheden overwint. Het is in feite het enige streven, dat op de lange duur werkelijk succesvol kan zijn. Ontvang deze speciale krachten. Laat de gouden stralen je hart, je ziel en je geest binnendringen om je kracht te geven. Het licht van Christus schijnt op je.

Wees in vrijheid, wees in God!"

Deze lezing werd gegeven door Eva Pierrakos in 1958
Oorspronkelijk uitgegeven door Center for the Living Force, Phoenicia (N.Y.)
onder de titel 'Objectivity and Subjectivity'.
Vertaling door Jan van der Horst in 1986; herzien in 2001 door Hannie Jakobs.
De lezing staat in iets verkorte vorm in padboek III 'Liefde nader bekeken'.
© Stichting Gemeenschap het Pad. Uitgave 2009